

Zeck Julianna

VASUMITRA

MONODRÁMA

Április harmadika. Április harmadika a napom. Egy éve ugyanebben a rendelőben ültem, ugyanígy. Baba-mama újságok, cumisüvegek, sírás, gyerekjátékok a sarokban. A falon gyerekképek. Csak akkor Tamással ültem itt. Ketten mentünk be. Ott volt Tamás is, amikor azt mondta az orvos, hogy nekem nem lehet gyerekem, meddő vagyok. Sajnálkozva mondta. Egy pillanat alatt omlott össze minden, mintha egy felhőkarcoló mindenestül a földbe szakadt volna. Erős szívdobogásom let, és szédültem, alig kaptam levegőt. Tamás kihozott a rendelőből, és leültetett erre a székre. Elájultam. Azt álmodtam, hogy repülök. Fellendülök egy domboldalról, és már hasítok is fölfelé a levegőben. Alattam kirajzolódnak a város képei. Folyók kanyargó kékjei, tavak, háztetők, apró fények. Benézek ablakokon. Az egyik ablakban azt látom, ahogyan éppen vacsorához ül egy család. Sok-sok ablakon nézek be, megannyi életvillanás, kavargó képek, fények. Meg sem tudom jegyezni. Csak azt a mámoros érzést, hogy én mindezt megtehetem, és ők nem tudnak róla, nem láthatnak. Följebb szállok, hagyom sodortatni magam a széllel. Egyre följebb és följebb repülök. Alig látszik már valami a városból, csak tudom, hogy ott van. Mikor le akarok szállni, a kis domb tele van emberekkel. Szorosan egymás mellett állnak. Ott van a családom is, és minden ismerősöm. Szeretnék ott lenni köztük, de nincs hely, nem férek oda. Senki sem mozdul, mereven állnak, és néznek. Nem tudom eldönteni, hogy csodálnak vagy megvetnek, ahhoz közelebb kéne menni, de húz felfelé valami, és nem enged. Egyre feljebb vagyok, egyre kisebbek az emberek, a felhők között alig látom őket, de még ott vannak, és még mindig néznek fölfelé. Amíg egyszer csak már nem látom őket. Csak a felhők, meg a szél.

Ez az április harmadika egészen más. Csak ez a szék ugyanaz. És van egy új szokásom, egy kis rajzszöveget szorongatok a kezemben, selymes és hideg. A repedéseket figyelem a csempén, az ócskaságot. Az idő múlását követem, amit a vékony karcolatok rajzolnak ki. Vajon tavaly óta több lett? Rajtam is vannak már repedések, hajszálvékony rajzolatok, az arcomon, a nyakamon, a kézfejemen. Az idő múlása rajtam is nyomot hagyott. A hajszáltrepedések között meglátok egy rést, mintha szét akarna nyílni a fal.

Próbáltak felpofozni, vizet kaptam, nagyon sokan voltak körülöttem, mikor magamhoz tértem. Drága Tamás, nagyon megijedt. Hazavitt, és ott akart lenni mellettem. Ölegetett, nyugtatgatott, puszilgatott. Én meg mint egy bábu, hagytam magam. Kiszállt belőlem az erő. Sírnivaló akartam, de nem tudtam, ordítani akartam, de nem tudtam, ütni akartam, de meg sem mozdult a kezem. Feküdtem napokig. Nem ettem. Tamás hozott almát, azt tudtam csak megenni, meg almalevet inni. Néztem a plafont. Nyitott szemmel is úgy éreztem, mintha zuhannék. Álmomban is zuhantam. Nem tudtam már, mikor vagyok ébren, és mikor alszom. Két hétig voltam így. Közben Tamás próbálta tartani a közös életünket, amit eddig építettünk. A virágboltot. Az ő álma volt, de én is nagyon szerettem. Virágok közt lenni. Végeztem ugyan kommunikáció szakon, de sosem kerestem munkát, Tamással akartam lenni, építeni a jövőnket, hogy legyen házuk, kocsink, gyerekeink, grillparti a kertben, kócos kelések az éjszakai szoptatások után, nagycsalád, nagy közös vacsorák, ebédek, kirándulások, ovi, sulis, közös tanulás, Hajnaniya, Tamáspu. Én voltam a boltban, ő intézte a többit. Állandó virágillatban teltek a hétköznapjaim. Sosem kaptam Tamástól virágot, rosszul esett, de arra gondoltam, milyen hülye vagyok, hiszen azok között élek, minek hozna nekem? Évek teltek el így. Sok-sok hétköznap.

Egyszer fürödtem a kádban, és csak úgy a semmiből elkezdtek potyogni a könnyeim. Nem tudtam, honnan jönnek. Azt hittem, boldog vagyok, azt hittem, Tamás szeret, és én is szeretem. Akkor már próbálkoztunk a gyerekekkel. Mindenki nagyon akarta, nem csak mi, az egész család nekünk drukolt, mint valami focimeccsen sörözés és pattogatott kukorica mellett. Ez az, ez az! Most bemeleg! – hallottam magamban néha, mikor szeretkeztünk, vagyis inkább szexeltünk. Nem is tudom, minek nevezzem, kiveszett belőle minden, amiért ezt érdemes csinálni. Egy gyártási projektet üzemeltető team lettünk, annak minden szárazságával és praktikusságával. Tamás ide-oda rakosgatta a lábaimat, emelte a derekam, pakolgatott jobbra-balra, én meg nem éreztem semmit. Egyre kevésbé volt kedvem szeretkezni. Viszont sokat ettem, terhességi vitaminokat szedtem, és szinte semmit sem csináltam, nehogy elmenjen a baba. Tamás óvott mindentől, kocsival akart szállítani mindenhová. Attól féltem, egyszer rám zárja az ajtót, hogy tuti ne menjek sehová, mert ő akkor lenne nyugodt. Én meg azt éreztem, most szeretnék csak kimenni igazán, most, amíg még van időm, amíg nem kell állandóan a gyerekekre figyelni. Kihaszni minden alkalmat, minden másodpercet. Gyorsan élni még egy kicsit. Ha elmentünk valahova Tamással, máris úgy viselkedtünk, mint a kismamák és kispapák szoktak. Cukorfala-

tok voltunk. Mindenki csak mosolygott ránk. Kaptuk előre a tanácsokat, hogy mit hogyan kell majd. Volt, aki a használt babakocsiját adta nekünk, mások a kiságyat kínálgatták. *Tessék, ezt már kinőtte. Úgyis belenő! Nem kell ez a legős doboz? Peti már nem játszik vele. Hajni, összegyűjtöttem neked babaruhákat egy dobozban. Kéred? Elviszitek?*

Én meg egyre többször sírtam. Nem értettem, hogy mi ez, hiszen olyan boldog vagyok. Gondoltam, normális, hogy a lányok sírnak, mert mi érzékenyek vagyunk. Azt hittem, biztos teherbe estem, azért sírok, mert olyankor, azt mondják, még érzékenyebbek vagyunk.

Két hétig feküdtem otthon, miután megtudtam, hogy meddő vagyok. Abban a két hétben volt egy álmom. Szültem. Éreztem a kint, a fájdalmat, éreztem a súlyát a gyerekek a hasamban, éreztem, ahogy kirobban belőlem, ahogy a testem, mint egy burok, összeesik és kiürül. Nem volt benne semmi. Olyan érzés volt, mintha meghaltam volna.

Éjszaka volt, és sűrű csend. Lopakodva felöltöztem, miközben Tamás aludt, és kiosontam az ajtón. Beültem egy szórakozóhelyre, és rendeltem egy calvadost almalével. Ez volt a mániám, ha volt, mindig ezt ittam. Aznap este több calvados is lecsúszott. Cigi füstszagára ébredtem. A teraszról gomolygott be a szobába a nyitott ajtón keresztül. Fogalmam sem volt, hogy hol vagyok, és hogy kerültem ide, csak bevillanó képek. Egy szúrós szakáll, csók a lépcsőn fölfelé, a hülye vihogásom. Pillanatképek arról, hogy meztelen vagyok, a szakállas meg elborult fejjel fölöttem. Tamás eszembe sem jutott. A szakállással egy szót sem szóltunk. Főzött egy kávé, és mondta, hogy neki délre be kell mennie a munkahelyére. Felöltöztem és hazamentem. Nem találtam a helyem, semmi sem volt ismerős.

„Nem mondasz semmit? Nem tűnt fel, hogy reggel nem voltam itthon? Most hova mész? Hozzád beszélek! Nincs mit mondanod? Meddig csinálsz úgy, mintha nem történt volna semmi? Meddig fogsz itt ezzel a semmitmondó arccal mászkálni? Vannak neked érzéseid? Úgy teszel, mintha mi sem történt volna. Á, nem gond, úgyis enyém a virágbolt meg a pénz, ha megunom, majd lelépek. De most nem hagyhatom itt, amíg ilyen szarul van, mit fognak gondolni rólam? Hát gratulálok! Neked aztán semmi felelősséged nincs abban, hogy nem lehet gyerekünk! Végül is én vagyok a meddő! Nekem nem lehet gyerekem! Neked még nagypapa korodban is betévedhet egy fürge sperma. Alig várod, hogy kilépj innen, mi? Frustrál ez a szerencsétlenség, ami vagyok! Neked már az sem számít, ha lefekszem valakivel. Miért, azt hitted, boltba mentem az éjszaka közepén!? Ne nézz így! Meddig fogod még ezt játszani? Megőrülök a hallgatásodtól. Arra se vagyok

jó, hogy veszekedj velem? Akkor miért nem mész el? Meddig kínoz még ezzel? Ha rád nézek, csak az jut az eszembe, hogy használhatatlan vagyok. Minden nap, amikor látom, hogy teszel-veszel a lakásban, olyan, mintha a hullámon taposnál. Nem akarlak látni, nem érted? Azt hiszed, mindent megtettél, igaz? Hogy te aztán semmiben sem vagy hibás! Feleségül mikor akartál venni, ha annyira szerettél? Csak ha jön a baba? Hogy tuti legyen? Nehogy már a te nagycsaládos múltaddal kudarcot vallj! Nehogy már egy meddő nővel kelljen leélni az életed! De azért a boltodat felvirágoztattam. Arra jó voltam, nem? Milyen aranyos! Hajnalka, a virágáruslány! Röhög-nöm kell!”

Tamás elköltözött, pillanatok alatt kipucolta magát a lakásból, mintha ott sem lett volna. Egyedül maradtam, életemben először teljesen egyedül. Mindig volt mellettem valaki, mindig volt kapcsolatom. Észre sem vettem, hogy mindig kapaszkodom valakibe, mindig kellett egy támasz. Rettegtem, ha egyedül kellett maradnom. Nem tudtam magam elképzelni úgy, hogy nem vagyok kapcsolatban. A Facebook-profilom is mindig kapcsolatban volt, de Tamás, ahogy kitette innen a lábát, azt is kitörölte. Úgyhogy most már mindenki látja, hogy szakítottunk. Hihetetlen, hogy volt, aki lájkolta. Szerencsére anyáék nincsenek fönt, még nem tudnám elmondani nekik.

„Anyá, most nem tudok beszélni. Igen, azért, hogy ezt elmondjam. Ez nem cinizmus, csak nem értem, minek kell ennyit kérdezgetni. Attól még, hogy az anyám vagy, nem vagyok köteles mindenről beszámolni. Hú, ne haragudj, de erre most nem tudok odafigyelni. Nincs semmi baj, csak problémák vannak a virágbolttal. Nem úgy. Csak probléma van a rendelésekkel. Tamás dolgozik, igen. Igen, eszem. A vitaminokat is szedem. Nem, eddig még semmi. Majd elmegyünk orvoshoz, de szerintem még nem telt el annyi idő. Nem tudom, mikor megyünk, talán májusban valamikor. Mert most rengeteg dolgunk van. Élünk! Amúgy mi a helyzet? Apa jól van? Aha, akkor jó. Most komolyan, ha még egyszer megkérdezi valaki, hogy utánanézttem-e, mit kell csinálni, hogy teherbe essek, meg hogy kell szexelni... Nem tudom. Széttaposom a telefont. Szerinted az segít, ha azon sopánkodsz, hogy istenem, hány éves vagyok már, meg akkor mikor fogok szülni?! Hogyne látnád már az unokádat! Ne sírj! Tudom, hogy miért lettem Hajnalka, már mondtad. Azt hiszed, ez engem nem nyomaszt, hogy mama sem ismert engem? És akkor most mit csináljak? És ha nem lehet gyerekem? Ezt nagyon utálok. Attól még nem kell meghalni. Én is itt vagyok. Nekem is lehet örülni! Persze, jó lenne szerintem is. Na jó, majd még beszélünk! Szia! Sziaaaa!”

Mindig azt hittem, hogyha ilyesmi történik velem, mint ez, hogy nem lehet gyerekem, az fájni fog. A fájdalomtól félttem a legjobban. Ha a szülés szóba jött, csak arra tudtam gondolni, hogy mennyire fog fájni. De ez még csak nem is fájt, ez rosszabb volt. A semmi töltött be mindent. Mint egy hűvös fuvallat fújt át rajtam naponta többször. Állandóan fáztam. Jéghidegek voltak a tagjaim. Még mindig nem tudtam sírni. Sírni akartam. Éreztem, hogy üvölnem kell, különben megfulladok. Néha meg úgy éreztem, mintha törött cserepeken át kellene levegőt vennem. Azt akartam, hogy szakadjon fel belőlem, hogy ki tudjam öklendezni. Gyűlöltem magam, mindent, ami eddig történt, azt a rengeteg próbálkozást, hogy én jó feleség és anya legyek! Gyűlöltem mindenkit, aki biztatott erre, gyűlöltem Tamást, az anyámat, a barátaimat, akiknek azóta már a második is megszületett. Nem akartam nő lenni többé, semmi sem akartam lenni, csak egy test. Elővettem a kedvenc babámat, és csúnyára nyomkodtam, behorpasztottam a hasát és az arcát, kitekertem a karjait, és levágtam a haját. Ő lesz a kabalám. Leültettem a kanapéra, és bekapcsoltam neki a tévét.

Beálltam a tükör elé, és felmázoltam magamra egy durva sminket. Nem sminkeltem magam soha. Néhány kiszáradt régi rúzsom volt csak, amit anyától kaptam, hogy próbáljak már meg úgy kinézni, mint egy nő. Volt még egy agyonhegyezett fekete szemceruza meg egy dúsító hatású szempillaspirál. Ezekkel rajzoltam egy arcot magamnak. Felvettem a legkivágottabb, a legminibb, a legextrémebb ruhámat, amit találtam, a legmagassarkúbb cipőmmel, és elindultam a városba. Lesz, ami lesz! Legyen úgy, ahogy lennie kell! A szórakozónegyedbe mentem, oda, ahol sokan vannak, ahol megláthatnak azok is, akiket ismerek. Lássanak meg! Észrevettem egy ismerőst. Leálltam az utcán, ott, ahol voltam, és rágyújtottam egy cigire. Eltűnni már nem tudtam, de a cigizés mindig jó álca. Az a gimnáziumi srác volt, akiről azt mondták, hogy a legyet is röptében. Aztán volt egy csúnya ügye, majdnem lecsukták. Odajött hozzám. Azt hittem, felismert. Nekem a suliban nagyon tetszett, helyes volt, minden lány szerelmes volt belé. Most is helyes, még sosem voltam együtt ilyen izmos, magas, erős sráccal. Tetszett az a félmosoly a szája sarkában, amivel leszólított. *Szia, csajszi? Egyedül vagy? Aha. Tudok egy házibulit, van kedved eljönni? Addig tekerek egy cigit! Messze van? Nem, csak pár sarokra innen. Akkor jó. Megyek.* Annyira lehengerlő volt a modora, hogy nem tudtam nemet mondani, és nem is akartam. Ez kellett nekem, hogy ne kelljen gondolkodni. Ez a férfi pont ilyen volt. Vad és erős. Sejtettem, hogy nincs semmilyen házibuli, mégis mentem vele. Arra vágytam, hogy tegyen velem, amit akar. Már a lépcsőházban nekem esett, és

ahogy mentünk felfelé a lépcsőn, benyúlt a szoknyám alá, és elkezdett lyukat tépni a harisnyámon. Átkulcsolta és szorította a csuklóm a ajtó előtt, miközben megpróbálta kinyitni, mintha attól félne, hogy elmenekülök. Belökött az ajtón, megtántorodtam. Hallottam, ahogy kulcsra zárja az ajtót. *Kérsz még inni valamit, vagy mi lesz? Mit állsz itt, mint egy prúd picse? Levetkőzöl végre, vagy én tépjem le rólad a cuccot?* Teljesen lefagytam, nem tudtam, mit csináljak. Dideregni kezdtem. Láttam, hogy csak állok, ezen bedühödött, és belökdösött az ágyig, közben röhögött rajtam, hogy milyen béna vagyok. Letépte rólam a ruhákat. Olyan gyorsan és határozottan csinálta, és annyira praktikusán, hogy csak pár félbeszakadt gesztust tudtam tenni, hogy megakadályozzam. Meztelenre vetkőztetett. Ott feküdtem picire gömbölyödve az ágyon, és közben hallottam a hangom, ahogy lélekszakadva, nyüszítve sírok. Ez eléggé meglephette, mert leállt, bontott egy dobozos sort, és úgy próbált feléleszteni, hogy leöntött sörrel. *Ne sírj bazdmeg! Takarodj a piczába, te hülye kurva! Elment a kedvem az egészszól! Szórakozol? Mi a faszt képzelsz magadról? Vidd innen a lötyyedt segged, vagy én doblak ki!* Rám dobta a ruháimat, kinyitotta az ajtót, és kirakott a folyosóra. Még mindig zokogtam. Felvettem a ruhacafatokat, és elbotorkáltam a virágboltunkig. Az volt a legközelebb, és még nálam volt a kulcs. Leroskadtam a növények közé. A tömény virággillat rátelepedett az érzékeimre. Ott maradtam a földön, közelebb húztam a kaspókat, és megágyaztam magamnak virágokból. Még mindig remegtem és bűzlöttem a sörtől, de a virágok közelsége eszembe juttatta azt a családi nyaralást, amikor befeküdtem a növények közé.

Tíz-tizenegy éves lehettem. Azt mondták, jár arra a medve, ezzel ijesztgetett mindenki. Nem mertem egyedül maradni. Egyszer valahogy mégis egyedül maradtam a ház mögötti, fejmagasságig érő fűben. Csak álltam ott köztük, és már nem féltem, sem a medvétől, sem semmi mástól. Végigsimítottam őket a kezemmel, ők meg arra hajlottak, amerre a kezem vitte őket. Követték a mozdulataimat, velem hajladoztak. Egyre szenvedélyesebben simultam hozzájuk, azt akartam, hogy mindenhol hozzáérjenek a bőrömhöz. Levettem a pólómat is, és ölelni próbáltam őket, de kibújtak a kezeim közül. Kacérak voltak, és finomak. Éreztem, hogy ennek valahogy köze lehet ahhoz, amit mindig titkoltak előttem a felnőttek, hogy ennek köze lehet a szerelemhez. Kicsit el is szégyelltem magam, de már nem tudtam abbahagyni. Belehempergőztem a fűbe.

Reggel hallottam, hogy valaki a zárral bíbelődik. Ott feküdtem a földön a virágok között megsemmisülve, és biztos voltam benne, hogy még ki is rabolnak vagy megölnék. Gyorsan próbáltam felidézni, melyik a legintenzí-

vebb, leggyönyörűbb emlék az életemből, hogy majd erre gondoljak, amikor meghalok. Csak Tamás volt. Először észre sem vett, próbáltam elbújni az orchideák között. Átszellemült volt, és kapkodó, még sosem láttam ilyennek. Biztos szerelmes. Így tudtam meg, hogy engem nem is szeretett. Nem tudtam végiggondolni ezt a gondolatmenetet, pedig nagyon akartam, mert Tamás odalépett, ahol gubbasztottam, és felüvöltött, annyira megijedt. Miközben próbált megnyugodni, én feltápázkodtam, és rendbe szedtem magam, de csak úgy, mintha csak a szél kicsit összeborzolta volna a hajamat, és kész. Tamás észrevette, és elmosolyodott. Nekem meg eszembe jutott, hogy mi történt az este, úgyhogy elkezdtem csöndesen sírni. Eltakartam az arcomat, és el akartam tűnni, de Tamás kibontott ebből a görcsből, és megölelt. Kérdezte, mi történt, de nem tudtam neki elmondani. Nem hiszem, hogy valaha is elmondom ezt bárkinek. Csak azt, hogy szétcsaptam magam, és nem tudtam volna hazamenni, és hogy ez volt a legközelebb, ami igaz is volt. Haza akart vinni, de mondtam, hogy inkább hívok egy taxit. Kiderült, hogy ez alatt az egy hónap alatt, mióta külön élünk, összejött valakivel, és virágért jött a boltba, hogy vihessen neki.

Többször szégyelltem magam életemben, de így még soha. Szégyelld magad! Hát nem szégyelled magad? De igen! Szégyellem magam, hogy ide jutottam, hagyom, hogy úgy bánjanak velem, mint egy kurvával, szégyellem a gondolataimat, a vágyaimat, azt, hogy nő vagyok! Szégyellem, hogy csak arra tudok gondolni, mikor lesz a következő, hogy mikor feküdhetek le valakivel. Azt akarom, hogy még egyszer tépje le rólam a ruhákat, még egyszer hagyjon ott az ágyon, még egyszer mondja el ugyanazokat a mondatokat. Aznap este elmentem ugyanoda, hátha megint ott lesz. Leálltam cigizni ugyanott. Ott volt a haverjaival. Valamit mondott nekik, ők meg elkezdtek röhögni és felém mutogatni. Ez már fájt, és örültem, hogy fáj. Benyúltam a táskámba a rajzszögért. Addig szorítottam, hogy fájjon. Tehát ébren vagyok, ez az én életem, és most történik velem. Azután, hogy megtudtam, meddő vagyok, azt hittem, többé már nem fogok érezni semmit. A fájdalom is érzés, legalább valami, ami tudatja velem, hogy még nem szüntem meg, még élek. Aznap este az éles, tűhegynyi fényről álmodtam, amit az orvosi rendelőben láttam.

Éjszaka van. Egy fénypászma nyaldossa a lábfejemet, ami egy résből nyúlik felém. Meleg. Látom a szállingózó porszemeket. Oda akarok menni, csak megyek és megyek, de a rés egyre távolabb kerül tőlem, pedig olyan közelinek tűnik, mintha bármikor átnézhetnék rajta. Hiába megyek felé, a távol-ság sosem változik. Tudom, hogy mögöttem nem szoba van, hanem valami

ismerős táj, mintha jártam volna már ott. Nem tudok belenézni. Szétfoszlik az egész.

Délután ébredtem fel. Állásinterjúra kellett volna mennem. Nem tudtam a virágboltban dolgozni tovább. Tamás nagyvonalúan felajánlotta, de örülök, hogy nemet mondtam, mert akkor lehet, hogy nekem kellett volna összeállítanom a szerelmes csokrot a barátnőjének.

Három napig ki sem mozdultam otthonról. Beleültem a fájdalomba, és ott gubbasztottam egész nap. Maradékot ettem, maradékot ittam. Nem bántam. Nem értettem, minek kéne tovább táplálnom a testem. Ki nek? Miért? Csak úgy? Mert élni kell?! Mert enni kell?! Mert tovább kell csinálni?! Ki mondja?! Ki mondja meg nekem, hogy mit kell csinálni? Eltűnni szerettem volna, mint ahogy hajnalban felszívódnak a vízcseppek a növényekről. Vagy fűszálnak lenni, amelyről az első napsugár lenyalja a nedvességet. Vagy virág, csak úgy tündökölni bele a levegőbe, és várni arra, hogy ki töri majd meg a derekam, és szakít le magának. Csak ne annak lenni, aki vagyok! Bárcsak ne az volnék, aki vagyok! Próbáltam annyira csendben lenni, amennyire csak lehet, mintha nem is volnék. Halkan nyitottam ki a hűtőt, nem folytattam a vizet, csak nagyon vékony sugárban, nem fürödtem, nem néztem tévét, a könnyeimet is visszatartottam, semmi hüppögés, csuklás, semmi sóhaj. Nem vagyok. A madarakat figyeltem az ablakpárkányon. Galambok. Ücsörögtek a párkányon némán, mintha temetésen volnánk.

(Orvosi váró, megszólal a telefon.)

„Anyá, most nem tudok beszélni, orvosnál vagyok. Nem, nincs semmi, csak a szokásos éves szűrés. Biztos. Igen, mert izgulok. Ilyenkor mindig izgulok. Te jól vagy? Milyen gyógyszert? Milyen füldobogás? Légy szíves nyugodj meg! Mit csinált már megint? Nem hallgatom, mit mond, be sem kapcsolom a tévét. Jó, nézd meg akkor te! Úgyis elmeséled. Na puszi!”

Tavaly egy kismama nagy nevetéssel jött ki az orvostól, miközben visszacipzárta a pénztárcáját. Az orvos biztos elsütött egy jól bevált poént a terhesség viccesebbik oldaláról. Örülök, hogy ezeket nekem nem kell végighallgatnom. Megmenekültem ettől a kínos jókedvtől, amit combcsapkodások közepette az orvosok megengednek maguknak. Engem nem fog tapicskolni, hátamat lapogatni, megjegyzéseket tenni, nem fog célozgatni, felhízlalni, kérdezgetni, hogy vagyunk, hogy vagyunk? És a kedves mamája? Nemsokára én következem. El is felejtettem, miért vagyok itt. Nemsokára kiderül, nemsokára körbeér az életem. Ma, április harmadikán.

Csengettek. Nem nyitottam ajtót. Meg sem mozdultam, hátha elmegy. Csengettek még egyszer. Kicsit közelebb lopakodtam az ajtóhoz, próbáltam kitalálni, ki lehet az. Egy beszűrődő árnyék az ajtó alján. Csak egy árnyék. Letett valamit az ajtó elé. Alig vártam, hogy elmenjen. Egy régi műanyag zacskóban ott volt a piros cipőm. Teljesen megfeledeztem róla. Tamástól kaptam. Ő tette le az ajtó elé, véletlenül elpakolta, amikor költözött. Azért vette nekem, hogy csinos legyek, hogy ha elmegyünk valahova, ezt vegyem fel. *Ez egy igazán nőies darab. Szerintem meg kurvás.* Nem hordtam, sosem vettem fel. Egész nap abban a cipőben mászkáltam a lakásban. Kisebese-dett a lábam, de azért sem vettem le. Be fogom törni! Hozzám fog szokni! Megszelídítem!

Éjszaka az álláshirdetéseket néztem, és találtam egy pincér állást egy kis vegán étteremben. Felvettek.

Éjszakánként elmentem otthonról, és mindig a piros cipőben. Ez volt az egyetlen feltűnő dolog rajtam, a többi ruhám fekete. Sodródtam, mintha a cipőm vitt volna egyik helyről a másikra, egyik napról a másikra... láb-törlőn, utcakövön, járólapon, konyhakövön, táncparketten, avaron, fűvön, macskakövön, betonon, parkettán, esőben, napsütésben, vizes földön, repedezett szürke kövön és szőnyegen hajtott engem keresztül... sarokban, fürdőben, egymástól távol felborulva, teraszon, rácsba akadva, liftben, egyik ott, másik itt, előszobában, cipőtartón szépen sorba állítva, ágynemű közt, próbafülkében, vízparton majdnem elsodorva, mosógépben, gyerekjátékok közt kerestem, és mindig megtaláltam. Tűsarok, tűhegy, rajzszög, késhegy, hegy, él, szúr, fájdalom, vér, bőr, köröm.

Hajni, van kedved kávézni egyet valahol? Habó, válaszolj, légy szíves! Átmenjek valamikor? Kérlek, válaszolj valamit, különben rád töröm az ajtót! Ne csinálj hülyeséget! Hajnika, félve kérdezem, de hátha jót tesz neked, tudnál vigyázni Sáríkára és Boróra, kimozdulnánk valahova Laci-val. Hajni, kéne már egy csajos parti! Olyan pasizós. Mikor lenne jó neked? Figyi, átvihetem pár órára Marcit? El akarok menni jógázni. Szerintem jót tenné neked.

Állandóan fáradt voltam. Fáradtan keltem, igaz, csak pár órát aludtam, fáradtan mentem be dolgozni, fáradtan jöttem el. Aludtam pár órát, és fáradtan indultam az éjszakába. Nem ittam, nem drogoztam, keveset ettem, csak a szex kellett. Sok, gyorsan, sokszor, minden nap. Mindig mással, mindig máshol. Más illatok, más szagok; hónaljszag, izzadságszag, szájszag, áporodott szag, testszag, mosószerszag, hajszag, szőrszag. Bódító és fárasztó volt ez a sokféleség. Egyhangúság lett, unalom. Egyre éhesebb lettem. Tömtem magamba őket, mint egy bulémiás, hogy aztán kihányjam az egészet.

Behívtak az étterembe beszélgetésre. Meg is értem, többnyire hullafáradtan mentem be ugyanis dolgozni. Egyik nap ki kellett vinnem két tál tűzforró levest egy asztalhoz. Mindig ilyen forrón adják, folyton attól félek, hogy szétég a kezem. Odaértem az asztalhoz, és ez az idősebb pasi, miután letettem elé a tányért, kedvesen, de határozottan ráfogott a csuklómra. Csak meg akart kérni, hogy hozzak neki egy pohár vizet, de bennem elpattant valami. Nagy lendülettel kikaptam a kezem az övéből, és ugyanazzal a lendülettel ráborult a másik kezemből a leves tányérostul. Mondom, az a leves iszonyú forró volt. Összefutott mindenki, vitték be a mosdóba, engedték a karjára a hideg vizet, valaki még mentőt is hívott. Kirúgtak.

Ennyire rám telepedett az az este? Pedig már eszembe sem jutott. Mindenesetre azzal ünnepelem, hogy bementem egy virágboltba, és mindenfélét összevásároltam. Alig bírtam hazavinni.

„Igen, eszembe jutottál! Sajnálom, hogy nem tudok most lemenni. Tamás nagyon jól van, igen. De miért? Majd én megkérdezem tőle. Megígérem. Jól vagyunk. Nincs különösebben semmi érdekleges. Anya, most nem jó. Attól, hogy megspórolod nekem a lefelé utat, még nem lesz több időm. Hát jöhetsz, csak nem leszünk itthon. Jézusom, nem kell mindjárt besértődni! Van pár órám az anyámra, de most felutazol egy óráért? Hát szerintem sem. Hidd el, szólok, ha kicsit lazább lesz a tempó!”

Kiettettem a virágokat vázákba és poharakba a lakásban. Levetkőztem, és beálltam a tükör elé. Vékony, szép test, arányos. Sosem láttam ilyennek, ilyen egészségesnek. Azt hittem, elhasznált lesz, hogy látszani fog rajta a sok kéznyom, hatalmas férfitenyerek, sebek, hibák, felfeslések, de semmi. Sima, egyenletes, egységes test. Tiszta, szűzies. Ez hogy lehet? Mint mikor az elsőre vártam. Talán meg sem történt ez az egész, és én még mindig ott állok a gyerekszobámban a babáim között, és az elsőről fantáziálok. Hol fog megérinteni először? Melyik testrészemen akad majd meg a tekintete? Ott? Vagy inkább itt? Ez fog tetszeni? Hol fog megcsókolni először? Forró lesz a csókja, vagy az én testem lesz tűzforró? Hogyan fog átkarolni? Merre borítja el a testem? Ölébe vesz vajon? Vagy először csak végigcsókol lassan, elnyújtva. Addig fog várni, mielőtt megtörténik, amíg már beleőrülök a vágyba? Igen, így akarom. És most, ahogy itt állok a tükör előtt, most is így akarom. Sokat játszottunk papás-mamásat az egyik lakótelepi barátnőmmel kislánykoromban. Behúzódtunk a szobájába, és elkezdtünk játszani. Dörzsöltük egymást addig, amíg kipirosodtunk. Tudtuk, hogy ez titkos, a szülőknek és a többieknek nem szabad megtudniuk, mert ez a játék csak a miénk. A titkok súlyáról tudtam meg akkor valamit. És édességéről. Amit csináltunk,

attól melegünk lett. Olyan volt, mintha kipróbáltuk volna egymáson azt, amit később a fiúktól szerettünk volna megkapni. Összekoccant a fogunk, és vérzett.

Mit fognak szólni hozzá az emberek, ha mégis jól leszek? Mit fognak velem csinálni? Szegény anyukám, hogy fogom mindezt elmondani neki?

„Anyá... Mi van, ha nem lehet gyerekem? Nem tudom, csak úgy eszembe jutott. Akkor is szeretni fogsz? Nem akarok bejelenteni semmit, csak kérdezem. Csak úgy. Ezen gondolkoztam. Mert már két éve próbálkozunk, és még mindig semmi. Nem akarok lombikot. Ha egyáltalán kitart addig a kapcsolatunk. Hát, mit tudom én! Bármilyen lehet. De szeretem, csak nehéz ez mindkettőnknek. Mert nem kérdezted! Erről csak nyugodtan lehet beszélni. Én is későn jöttem, tudom, de nem ennyire. Csak felkészítem magam a legrosszabbra. Hát így. Jó, persze, menjél, szia!”

Tettem egy próbát barátokkal, elmentünk egyet iszogatni. *Úristen, de jól nézel ki, Hajni!* Ez így kiszakadt belőle. Nem tudtak hova tenni. Egyszer-kétszer próbálták sajnálkozó arccal, elnyújtott hangon megkérdezni: *Éés... hogy vaaaagy? Jól, köszönöm. Tamás? Szakítottunk, és már van új barátnője.* Ingatták a fejüket, sajnáltak, hogy milyen rossz nekem, és örültek, hogy nekik ehhez képest milyen jó. Az volt az utolsó alkalom. Legközelebb egyedül mentem, és nem túl későn, este kilenc felé. Kerestem magamnak egy szabad asztalt, és leültem. Sosem a saját nevemet mondtam be, ha odajöttek az asztalomhoz, hanem mindig kitaláltam valamit. Untam, hogy minden férfi ugyanúgy reagál, ha megtudja, mi a foglalkozásom, hány éves vagyok. Sokkal szabadabbnak éreztem magam, ha nem a saját nevemen futok. Nem döntöttem el előre, hogy aznap este hogy fognak hívni, ez mindig ott dőlt el, már az asztalnál ülve. És mindig jöttek férfiak. Minden név mellé egy egészen új foglalkozást és élettörténetet találtam ki. Többnyire improvizáltam. Mélyen felszabadító volt, hogy azt mondok, amit akarok, és úgy viselkedem, ahogy kedvem tartja, mert nem kell viselnem a nevem és a történetem terheit. Sokkal inkább én voltam így, egy szabadabb, kacérabb, feslettebb, spontánabb én. Egy olyan én, amilyen mindig szerettem volna lenni, de mindig úgy éreztem, most nem lehet, most viselkednem kell. Minden helyzetben tudtam, hogyan kell viselkedni, hogyan legyek illedelmes, kedves, hogyan legyek olyan, amelyet elvárnak, ami beleillik a képbe. Azt éreztem, senkit sem érdekel, hogy milyen vagyok valójában. Volt, amikor sajnáltattam magam, hogy árvaházban nőttem fel, nem ismerem a szüleimet, költőnő szeretnék lenni, de egyelőre eladó vagyok egy élelmiszerboltban, vagy hogy balesetben haltak meg a szüleim egy éve, vagy volt, amikor a Vígyszínházban

voltam öltöztető a férfioldalon. Csodálatos volt figyelni, hogy viszonyulnak a férfiak a különböző énjeimhez. Mit hoz ki belőlük, hogyan bánnak velem? Volt, mikor butának adtam ki magam, azt nagyon élveztem, látni a lenézést a szemükben, és a biztos tudatot, hogy na ezt ma hazaviszem. Na, ezekkel sosem mentem haza. Én mentem hozzájuk, mert ha hozzám jönnek, biztosan lebuktam volna. A kitalált történeteket végig tartani kellett. Szex közben is próbáltam tartani magam hozzá, és tényleg mindig másmi-lyen volt. Mást kívántam, máshogyan akartam, olykor a mozdulataim sem voltak az enyéme. A szexben is lehettem szabad és gátlástalan, mert nem egészen én, egy kitalált személy megtestesítője voltam, egészen más vágyakkal. Sosem néztem volna a tükörben, ahogy szeretkezem, de egy srácnál volt egy falnyi tükör. Vadító volt a látvány, én alatta, ahogy vonaglik a két test, ráadásul neki izmos, szép feneké volt, pillanatok alatt eléleztem. Egy másik alkalommal a teraszon voltunk, látszott a Duna, meleg nyári este. Hideg volt a kő, megláthattak, de nem tudtunk ellenállni a kísértésnek, és ott szeretkeztünk. Kapaszkodtam a kovácsoltvas rácsba, és próbáltam nem kiadni hangokat, de egy ponton ezt is elengedtem, és felszakadt belőlem minden. Volt, hogy másnapra beszéltem meg találkát valakivel, hogy hadd várjon addig. Elmentem vele ruhákat vásárolni magamnak, aztán behívtam a próbafülkébe. Azt élveztem, hogy a többi ember folytatja a napi robotot, szöszmötöl a szomszédos fülkében, erőlteti magára a túl szűk s-es ruha-darabokat, én meg élvezek, ritmusosan, némán, mosolyogva. Volt, akivel felmentünk egy kilátóhoz, elszívtunk egy spanglit, és az autóban voltunk együtt. Az autós szexre mindig kíváncsi voltam, de csalódtam, semmi különös. Volt egy pasi, aki kicsivel jobban tetszett, mint a többi, és volt családja is. Talán ez volt benne a legizgalmasabb. Volt bennem egy erős vágy, hogy súlyosan elcsábítsam, hogy szeressen belém, hogy ne tudjon szabadulni tőlem, hogy el akarjon válni. Neki azt mondtam, hogy festő vagyok, és kell a tapasztalat a munkámhoz, és hogy le akarom festeni őt, de ahhoz előbb fotókat kell készítenem róla, kettőnkéről, meztelenül. Ez, azt hiszem, tetszett neki. Szenvedélyes volt és odaadó, gyengéd, szinte szerelmes. Éreztem rajta, hogy nem szokott félrelépni, csak hiányzik neki a szerelem, és most velem éli meg, belém tudta vetíteni, amire vágyott, és odaadott mindent, amit évek óta magába zárt.

Közben találtam egy másik munkát. Minicopy, pont jó.

Felhívott Tamás. Nem számítottam rá, már eszembe se jutott. A parkban akart találkozni egy padon. A piros cipőmet vettem fel, a régi szép idők emlékére, meg azért, mert már állandóan ez volt rajtam. Útközben láttam

egy nagyon idős nénit, totyogva, imbolyogva átkelni az úttesten. Dehogy a zebrán, csak úgy át a kocsik között. Körbe sem nézett, mielőtt lelépett. *Csak semmi nyugalom, lassan, mint az örültek!*, mondta mindig nagymamám. Most akkor rohanjak oda? El fogják ütni, vagy mi lesz? De a kép belassult, ahogy a kocsik is lassítani kezdtek. Nem dudáltak, nem anyáztak, és mutogattak kifelé az ablakon. Lehet, hogy mindenki arra gondolt, amire én, hogy ez a néni lassan kísétál ebből a világból, talán ma süt rá a nap utoljára, talán ma kell elbúcsúzni tőle. Csókolom, néni. Ő meg nem tudva semmiről, látszott, hogy sietett, csak nekünk tűnt úgy, mintha egy pillanatra megállt volna az idő. Ő csak egyszerűen ment a dolgára, keresztül mindenben. Csúsztatva lábait lépésről lépésre, vén kezeivel a levegőbe kapaszkodott. Mellúszáskor szoktam így lapátolni a kezeimmel és kitartani a fejem, hogy a hajam ne legyen vizes. Mamámra gondoltam, és az ő anyukájára, meg az én anyukámra, és arra a nagymamámra, akit sohasem ismertem. Eldöntöttem, hogy legközelebb mindent elmondok anyának.

Leültem Tamás mellé a padra. *Hajni, csak szerettem volna, ha tőlem tudod meg, hogy a barátnőmmel babát várunk. Tudom, hogy kicsit korai, de így történt, és tudod, hogy mennyire akartam gyereket... meg egyébként is úgy érzem, mintha most teljesedne ki az, amit veled elkezdtem, mintha a mi kapcsolatunk folytatása volna. És meg akartam köszönni. Alszol még virágok között? Igen, szoktam. És te viszel már virágot a kedvesednek? Igen, szoktam, és olyankor mindig eszembe jutsz. Isten veled, Tamás! És elraktam őt a szívem egy távoli zugába.*

Esni kezdett, miközben hazafelé mentem. Lassan kezdte, csak egy-egy csepp. Aztán hirtelen, mintha dézsából öntenék. Szaladtak az emberek a legközelebbi erkély vagy valami kiszögellés alá, hogy az épület falához tapadva megússzák az özönvizet. Sírní szerettem volna, de az esőcseppek betakarták az arcomat, nevetségesek lettek volna köztük a könnyeim. Nem szaladok többet az eső elől. Csak néhány perc telt el, kisütött a nap, és mint egy légicsapás után, lassan előbotorkáltak az emberek. Túléltek. Örülhetünk a napnak. Kiültem egy kockakőre száradni. Talán nem néznek hajléktalanoknak, és nem büntetnek meg, mert le mertem ülni egy kicsit. „Nincs semmi. Eláztam. Igen, itt volt egy nagyon durva eső. Az jó. Az van, hogy szakítottunk Tamással. Több hónapja. Nem tudom. Igen. Nemcsak az anyámnak nem mondtam el. A barátaim azért tudták, mert velük többször találkozom. Észrevették. Anya, ez nem rólad szól. És légy szíves, hadd mondjam végig. Nemcsak ez a baj. Sajnos, folytatom a családi sorsot. Nem fogod ismerni a gyerekem. Nem fogsz meghalni. Mindegy ez most. Azért, mert nem lehet gyerekem. Nem, ezt az orvos mondta. Tuti, igen. Nem Tamás volt a hibás.

Nem akartam folytatni, mert nem volt mit. Ha nem vagyok meddő sem lett volna velem gyerekem. Mert már nem szeretjük egymást, azért. Jobb is, hogy nem lett. Szegény gyerek. Sajnálom, anya. Ne sírj! Ez van! Én jól vagyok. Hát úgy, hogy vége. Nem is akarnék már gyereket. Biztos. Tényleg jól vagyok. Majd megyek valamikor. Nem tudom. Majd hívlak. Én is! Szia.”

Madáracsicsérgésre ébredtem. A galambok is ott ültek a párkányon. Kihajoltam, hogy beleszívjak a hajnali levegőbe, erre nagy szárnycsattogtatva elrepültek. De jó nekik! Szeretnék én is repülni! Benézni az ablakokon, ülni a vezetőkeken, nézni felülről a várost, elpihenni egy póznán, odarepülni egy öreg nénihez a parkban, hogy megetethessen. Látni az embereket, ahogy járnak-kelnek odalent. Hátha madártávlatból hirtelen megértek valamit. Nem tudom, mit. Lehet, hogy semmit, csak jó lenne ott. Hallom, hogy valaki szólít. *Hajnal! Haaajni! Hajnniiii!* Attila volt, a fiú, akivel mindig csak barátok voltunk. *Hogy kerülsz ide? Itt lakom. Már jó ideje Budapesten lakom. Tényleg? Azt hittem, hazaköltöztél. De miért gondoltad? Hát mondták hogy... Nem jössz fel? Inkább itt dumáljunk.* Úristen, de rég nem láttam, már tele van ősz hajszálakkal a halántéka. Jó húsz éve. A gimnáziumból ismerem. Nagyon kis, béna srác volt, szemüveges, csendes, pattanásos. Nagyon rossz volt tesiből. Kettőt tudott húzódkodni a kötélén. Mindegy. Jót tett neki az élet. *Te semmit sem változtál! Gondolod? Mert te sokat! Deres vagy! Ja, hát igen. Te viszont... Jézusom... Gyönyörű vagy! Botox? Nem, csak végre egyedül vagyok.* Bontottam egy Irsait. Azért nem lehet mindig calvadost! Meg az egy kicsit Remarque-os. Ketten megittak egy calvadost, és szenvedélyesen szeretkezni kezdtek. Kiültünk vele a gangra. Jólesett önfeledten csevegni. Mintha minden lehetséges volna még. Mint huszonevésen. Kimelegedtem az italtól, ő is. Egymásra néztünk. Láttam előre, hogyan fogunk szeretkezni. Lepergett előttem az egész, és eldöntöttem, hogy akarom. Besétáltam előre az ajtón, ő jött utánam. Megálltam a szoba közepén, és vetkőzni kezdtem, ő meg csak állt és nézett. Aztán odajött, és úgy bánt velem, mint egy hercegnővel. Amikor az ablak felé fordítottam a fejem, láttam, hogy az ablakpárkányról minket figyel egy madár. Sosem ismertem a madarakat, nem tudtam megkülönböztetni őket, de erről biztosan tudtam, hogy nem igazi. Nem is minket, engem nézett. A szemében ott gomolygott az egész világegyetem, a sok-sok galaxissal. Semmi ítélet nem volt a szemében. Nem engedtem el a tekintetét. Attila húzta vissza gyengéden az arcomat, nem tudom, mit láthatott, de könnyezni kezdett. Biztos az a madár nézett rajtam keresztül. Elaludtunk. Nálam. Az én lakásomban. Nem zavart. A tévé villódzó fényekre ébredtem. Betett egy filmet. Valami szamaritánus lányról szólt, aki

lefekszik mindenkivel, és azt hiszi, hogy ő Vasumitra. Vasumitra. Tetszett ez a név. Én vagyok Vasumitra, mondta éppen a lány. Nem is tudtam, hogy van ilyen filmem. Lehet, hogy Tamás hagyta itt véletlenül. *Hajni, nekem van feleségem. Az jó. Ne haragudj, hogy nem mondtam. Semmi baj. Azért találkozunk még? Nem. Akkor bejelöllek Facebookon. Ja, persze.*

Miután elment, visszaheveredtem az ágyra, és megnéztem az egész filmet. A film után kimentem sétálni csak úgy, cél nélkül. Már hajnalodott. Az utcákon senki, csak a csönd. Egy-két zajfoszlány a távolból. Éhes macskák, elvélve pár autó. Mintha tavaszodna, de még csak február volt. Úgy tűnt, mintha egy narancssárga-piros ruhás szerzetes fordult volna be a sarkon. Utánamentem. Semmi sehol. Biztos csak egy krisnás. Van a közelben egy indiai étterem. Vajon tényleg léteztek nők, akik megváltották a férfiakat? Nem hiszek az ilyesmiben. Végigsétáltam az egész napot. Egyre csak arra a furcsa madárra gondoltam. Kerestem a tekintetemmel. Még kicsit kopárak voltak a fák, de már hallani lehetett, ahogy pattannak a bimbók. Sok kis friss hajtás a fákon. Kezdődik megint. Eltelt majdnem egy év azóta. Lehet, hogy innen, áprilistól áprilisig számítom majd az évek múlását. Én rügyfakadás-kor ünneplem majd az új évet. Megérintettem minden fatörzset és apró zöldet, amit csak elértem az ujjaimmal. Hiányoznak a virágok. Hiányzik a virágbolt, de csak az, Tamás nem. Érinteni akartam valakit. Olyan puhán és kedvesen, mint ezek a növények. Kinéztem egy előadást, és elmentem színházba. Szünetben kimentem rágyújtani. Volt ott egy fiatalabb srác egyedül. Sötétbarna haj, barna szem, kreol bőr, szakadt cuccok, elrévedő tekintet. Nagyon megtetszett. Abban a pillanatban rám nézett, és odajött. Az előadásra egyáltalán nem tudtam figyelni, égtém a vágytól, hogy együtt legyek ezzel a fiúval. Színház után elindultunk hazafelé. Fúj a szél, és miközben beszélgettünk, a fák is beszéltek hozzám. Úgy akartam szeretni, mint ők, hajladozva és susogva. Nyitva hagyunk ajtót-ablakot, hogy átfújjon rajtunk a szél, és csendesen szeretkeztünk. Az a színes madár megint ott ült az ablakban. Éreztem, hogy beomlik alattam az ágy, és zuhanni kezdek lefelé, de nem úgy, mint álomban, hanem úgy, mint mikor megrendül az ember, mikor megindul a lelke. Hirtelen két testet láttam magam alatt, ahogy egymásba fonódnak, mint az indák. Néztém őket fentről. Kirepülhettem volna az ablakon, egy pillanatra eszembe is jutott, de nem engedett a látvány. Ott tartott a szobában. Azt éreztem, hogy át akarom élni, amit ők. És akkor hallottam magam, ahogy hangosan felordítok. Így aludtam el, teljesen összefonódva azzal a fiúval. Arra ébredtem, hogy zaklatottan járkál a szobában. Arra várt, hogy felébredjek. *Figyelj, tegnap elfelejtettem gumit húzni. Te*

szedsz valamit? Nem, én nem. Akkor most mi lesz? Nem akarok gyereket. Nekem nem lehet gyereke.

Egyre több helyre elkísér a madaram. Szinte mindenhol velem van, szinte mindig, de főleg szeretkezések közben.

Az egyik nap úgy kezdett pittyegni a telefonom, mint amikor néhány órára kikapcsolom, és utána ömlesztzi rám az olvasatlan messenger üzeneteket. Vagy tíz érkezett egyszerre. Mindegyikben ugyanaz, azoktól a férfiaktól, akikkel együtt voltam. Mindegyik álmódott valamit. És mind ugyanazt. Hogy egy kecses madár repül be a nyitott ablakon, és figyeli őt. Aztán megváltozik a táj, és színes ruhadarabok közt bolyongva követi a madarat. Aztán egyszer csak egy tóparton van, belesétál a tóba, és elmerül. És hogy akkor azonnal felébredt, és én jutottam eszébe. És hogy onnan kezdve megváltozott valami.

Észrevettem, hogy a fürdőben a csempék között sarjadni kezdett egy növény, már apró levelei is vannak.

Gondoltam, veszek magamnak pár új ruhát, olyat, amiben kevesebb a műszál, ha van még ilyen egyáltalán. Minden ruha túlságosan súrolta a bőröm, szúrt, súrlódott, túl szűknek éreztem. Az egyik plázában néztem a kirakatokat, amikor valaki megérintette a vállam hátulról. Tamás volt. Bemutatta az új barátnőjét, vagyis most már a jegyesét. Meghívtak az esküvőre. Majd hivatalosan is kapok meghívót, csak gondolták, ha már így összefutottunk, elmondják szóban is. Nagyon nagy volt a pocakja. Ikrek. Szóval mindjárt kettő.

Otthon felvettem az új ruhákat, de mindegyikben kényelmetlenül éreztem magam. A bimbómnál sehogy sem tudtam úgy gyűrni a ruhát, hogy ne zavarjon. Próbáltam melltartót alá venni, de az meg nyomott mindenhol. Különben sem hordok melltartót már egy ideje. Kicsit megijedtem, mert olvastam egy ritka bőrrákról, ami a mellbimbótól indulva rágja be magát az emberbe. Beírtam a google-ba a tüneteket. Biztos voltam benne, hogy beteg vagyok. Érzékeny mell, fejfájás, hányinger. Kiadta, hogy terhes. Huszonnyolcszor átolvastam minden lehetséges oldalt, és mindenhol ez jött ki. Terhes. Még egyszer beírtam a tüneteket külön-külön és együtt is. Megint ugyanaz. Biztos, hogy álmodom. Előkotortam valahonnan a táská mélyéről a rajzszöveget. Ébren vagyok. Felvettem a cipőimet, és elindultam pasizni. Szédültem. Imbolyogtam a magassarkúban, és lapátoltam a kezemmel, mint az az idős néni az utcán. Valaki utánam szólt, hogy fényes nappal részegen, micsoda szégyen, aztán vetett még egy pillantást a piros cipőkre, és már értette is, hogy mi vagyok. Egy régi vízcsapban kapaszkodtam meg.

Próbáltam vizet inni, de lefröcsköltem magam, csuromvizes lett mindenem. Ott maradtam a vízcsapnál, amíg elfogytak a könnyeim. Aztán levettem a cipőt, és mezítláb mentem a legközelebbi gyógyszertárba, vettem vagy tíz terhességi tesztet.

Hol van most az a madár? Hol vannak a galambok? Miért nem érkezik egyetlen üzenet sem? Miért nem hív vissza anya?

Április harmadika. Április harmadika a napom. Baba-mama újságok, cumisüvegek, sírás, gyerekjátékok a sarokban.

Nagyon elkéstem! Én már nem akarok gyereket. Nincs bennem hely. Nem is értem, hogy tudtad oda befészkelni magad?! Ha egy évvel ezelőtt jöttél volna, akkor kiugrottam volna a bőrömből, de most már irtózom a gondolattól, hogy azt az álmodat teljesítsem be, amit akkor álmodtam. Most is vannak álmaim, de már egyikben sem vagy benne. Túl késő, te már nem az én kisbabám vagy... Érted? Ha most nekem ezért vissza kell mennem, én megfulladok! Nem akarok újra ugyanaz az ember lenni! Tévedtél, igaz? Nem is ide akartál jönni. Most mit csináljak veled? Ki küld nekem ilyen ajándékot? Nem kértem. Nem is vágytam rá. Nem is úgy éltem. Semmim sincs számodra. Nem hívtalak. Nem tudom, ki vagy. Idegen vagy. Fogalmam sincs, ki az apád, annyi férfival feküdtem le. Drága kisbabám, tűnj el onnan! Ugye, eltűnsz innen, mire bemegyek?! Csak meg akarom nézni... csak meg akarom nézni, hogy tényleg ott vagy-e...